

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 11.10.2011
SEK(2011) 1166 slutlig

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR

Sammanfattning av konsekvensbedömningen

Följedokument till

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning

om en gemensam europeisk köplag

{KOM(2011) 635 slutlig}
{SEK(2011) 1165 slutlig}

1. PROCEDURFRÅGOR OCH SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER

Europeiska kommissionen (kommissionen) har arbetat på en europeisk avtalsrätt sedan 2001. I juli 2010 antog kommissionen en grönbok om politiska alternativ på framsteg mot en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag (grönbok). I kommissionens arbetsprogram för 2011 fastställs ett rättsligt instrument om europeisk avtalsrätt som ett strategiskt initiativ att läggas fram under sista kvartalet 2011.

I april 2010 inrättade kommissionen en expertgrupp som skulle göra en genomförbarhetsstudie om ett förslag till rättsakt. Studien blev klar i april 2011. En ledningsgrupp för konsekvensbedömningen möttes fem gånger för att diskutera utkastet till grönbok, konsekvensbedömningen och genomförbarhetsstudien.

Kommissionen höll fortlöpande olika typer av samråd. Grönboken gav 320 svar från en rad olika intressenter. På så vis kunde kommissionen identifiera och bemöta farhågor rörande de olika politiska alternativen. Kommissionen inrättade också en expertgrupp för viktiga intressenter som företrädde näringslivet, konsumenter och rättstillämpare. Den expertgruppen anlätades kontinuerligt i samband med genomförbarhetsstudien för att se till att bestämmelserna reglerade alla praktiska problem och var användarvänliga. Dessutom följde kommissionen även upp synpunkter från företag och konsumenter med hjälp av Eurobarometerundersökningar och undersökningar som utfördes av en panel för små och medelstora företag och den europeiska företagspanelen. Ett seminarium om avtalsrätt med intressenter från näringslivet anordnades i november 2010. Kommissionens tjänstemän sammanträdde även med företrädare för den europeiska konsumentorganisationen BEUC och deltog i två möten med den rådgivande europeiska konsumentgruppen.

2. PROBLEMFORMULERING

2.1. Inledning

Skillnader i avtalslagstiftningen mellan medlemsstaterna kan hindra den gränsöverskridande handeln inom EU och avskräcka företag och konsumenter från gränsöverskridande transaktioner. Företag som exporterar varor till andra EU-länder drabbas av onödiga transaktionskostnader som uppgår till nära 1 miljard euro varje år. Värdet av den uteblivna handeln på grund av skillnader i avtalslagstiftningen beräknas uppgå till några tiotal miljarder euro.

2.2. Nuvarande avtalsrättsliga EU-regler

Den nuvarande avtalsrättsliga ramen kännetecknas av skillnader mellan de nationella lagstiftningarna. Flera EU-rättsakter och internationella rättsliga instrument har antagits inom avtalsrätten, men det saknas ett enhetligt och uttömmande regelverk som företag och konsumenter kan använda vid gränsöverskridande transaktioner inom EU.

2.3. Problem 1: Skillnader i avtalslagstiftning hindrar företagen från att bedriva gränsöverskridande handel och begränsar den gränsöverskridande verksamheten

Idag exporterar i snitt bara 9,3 % av handelsföretagen inom EU till andra EU-länder. De flesta (62 % av grossisterna och 57 % av detaljisterna) exporterar till högst tre andra medlemsländer. En anledning till denna relativt låga andel gränsöverskridande handel är de kvarvarande hindren i form av bestämmelser (olika skatterättsliga bestämmelser,

avtalsrättsliga och administrativa krav) samt praktiska hinder (språkproblem, transport och underhåll efter köpet).

Skillnaderna mellan de avtalsrättsliga bestämmelserna påverkar den gränsöverskridande handeln negativt: Handelshinder som sammanhänger med avtalsrätten avskräcker vissa företag från gränsöverskridande handel. Bland grossistföretagen (som sysslar med avtal mellan näringsidkare) avskräcktes 61 % och bland detaljisterna (som sysslar med avtal mellan näringsidkare och konsumenter) avskräcktes 55 % ofta eller ibland av avtalsrättsliga handelshinder. Dessutom avstod 3 % av grossisterna och 2 % av detaljisterna från export av samma anledning. Avtalsrättsliga handelshinder gör vidare att företagen minskar sin gränsöverskridande verksamhet: Över 80 % (både grossister och detaljister) av de företag som är verksamma inom eller intresserade av den gränsöverskridande handeln och som påverkas av avtalsrättsliga handelshinder uppgav att de därför exporterade till färre EU-länder. Värdet på den uteblivna handeln inom EU på grund av att företagen avstår från gränsöverskridande transaktioner med anledning av avtalsrättsliga svårigheter beräknas uppgå till mellan 26 miljarder euro (vilket motsvarar Litauens BNI) och 184 miljarder euro (vilket är något högre än Portugals BNI).

Forskning visar att den bilaterala handeln påverkas positivt mellan länder som har liknande rättssystem. Om undanröjandet av skillnaderna mellan de avtalsrättsliga bestämmelserna kan ge cirka en procents ökning av den gränsöverskridande handeln inom EU skulle detta innebära positiva effekter som motsvarar 30 miljarder euro.

2.3.1. Avtalsrättsliga skillnader ger ytterligare transaktionskostnader: Jämfört med inrikes handel uppkommer ytterligare transaktionskostnader när man måste tillämpa utländska avtalsrättsliga bestämmelser. Dessa kostnader brukar öka i proportion till det antal EU-länder företaget bedriver handel med. Företagen beräknar transaktionskostnaderna för att ta sig in på marknaden i ett av medlemsländerna till mellan 1 000 euro och 30 000 euro. Mikroföretag och små företag påverkas mest, eftersom transaktionskostnaderna utgör en större andel av omsättningen.

2.3.2.

De EU-företag som ägnar sig åt export har idag sammanlagda kostnader på mellan 6 och 13 miljarder euro. De årliga transaktionskostnaderna uppgår till mellan 0,9 och 1,9 miljarder euro. Om inga åtgärder vidtas kommer kostnaderna år 2020 att ha ökat till mellan 9 och 19 miljarder euro vid samma exportomsättning.

2.3.3. Uppfattningen att rättsläget är komplicerat hindrar den gränsöverskridande handeln: Beslutet att inleda gränsöverskridande handel påverkas också av att rättsläget uppfattas som komplicerat. Företagen ansåg till exempel att ett av de största hindren var problem med att ta reda på de utländska avtalsrättsliga bestämmelserna. Detaljisterna satte detta problem på första plats, medan grossisterna satte det på tredje plats.

2.4. Problem 2: Konsumenter hindras från att göra gränsöverskridande inköp och går miste om möjligheter

De gränsöverskridande inköpen inom EU är fortfarande relativt blygsamma; bara 26 % av konsumenterna handlar i andra EU-länder i samband med resor och endast 9 % gör inköp på distans. Sådant som hämmar utbudet och efterfrågan tycks också hindra denna marknad att öka. Även om de praktiska hindren gradvis avtar är de rättsliga hindrens betydelse fortfarande betydande.

2.4.1. Avtalsrättsliga skillnader påverkar gränsöverskridande inköp i negativ riktning:

Avtalsrätten innehåller bestämmelser som ska skydda konsumenterna. Säkerhet om innehållet i bestämmelserna är viktigt för att ge konsumenterna förtroende vid gränsöverskridande inköp. När konsumenterna konfronteras med olika utländska lagar blir de osäkra på sina rättigheter i gränsöverskridande ärenden. Faktum är att 44 % av de europeiska konsumenterna uppger att osäkerhet om konsumenträttsliga rättigheter avskräckte dem från att göra inköp i andra EU-länder.

2.4.2. Konsumenterna går miste om möjligheter på den inre marknaden

Ett stort antal konsumenter som föredrar att handla i det egna landet därför att de är osäkra på sina rättigheter i gränsöverskridande sammanhang missgynnas ofta av begränsade valmöjligheter och högre priser på den inhemska marknaden. Om 44 % av de konsumenter som gör endast inhemska inköp via nätet och som är osäkra på sina rättigheter i gränsöverskridande sammanhang skulle göra åtminstone ett inköp i ett annat land via nätet skulle besparingen motsvara 380 miljoner euro.

Men näringsidkare vägrar ofta sälja till konsumenter som försöker utnyttja bättre erbjudanden i utlandet. Nästan en fjärdedel av de exportinriktade europeiska detaljhandlarna har vägrat försäljning på grund av avtalsrättsliga bestämmelser. Detta kan avskräcka aktiva konsumenter från att göra gränsöverskridande inköp och missgynna dem ekonomiskt. De europeiska konsumenterna spenderar 42,3 miljarder euro årligen på gränsöverskridande inköp. Om man räknar med ett genomsnittspris på 52 euro på de varor som näringsidkare vägrat sälja till de cirka tre miljoner konsumenter som förvägrats inköp i utlandet, skulle värdet på de uteblivna transaktionerna uppgå till 156 miljoner euro årligen.

2.5. Behov av EU-åtgärder och subsidiaritet

Förslaget är förenligt med subsidiaritetsprincipen. Det går inte att uppnå syftet att öka företagets gränsöverskridande handel och konsumenternas gränsöverskridande inköp på den inre marknaden så länge skillnaderna i nationell avtalsrätt kvarstår. I takt med att marknadstendenserna utvecklas och sporrar medlemsstaterna att vidta egna åtgärder (t.ex. anta bestämmelser om digitalt innehåll) leder skillnader i lagstiftningen till ökade transaktionskostnader och juridiska svårigheter för företag. Också risken för brister i konsumentskyddet ökar. De nationella avtalsrättsliga bestämmelserna kan bara närma sig till varandra genom åtgärder på EU-nivå. Europeiska unionen är bäst lämpad för att åtgärda de problem som beskrivs ovan, eftersom de har en tydligt gränsöverskridande aspekt.

3. POLITISKA MÅL

Det övergripande målet är att stödja den ekonomiska verksamheten på den inre marknaden genom att förbättra villkoren för gränsöverskridande handel och undanröja de hinder som skillnader mellan medlemsstaternas avtalsrättsliga bestämmelser utgör. De allmänna målen är att underlätta företagets gränsöverskridande handel och konsumenternas inköp över gränserna.

4. ALTERNATIV

4.1. Olika alternativa ingripanden

Alternativ 1: Grundscenario (ingen förändring): Alternativet innebär att den nuvarande rättsliga ramen behålls utan ytterligare EU-åtgärder.

Alternativ 2: En verktygslåda för EU:s lagstiftare: Detta alternativ innebär att man upprättar en förlaga för de definitioner och avtalsrättsliga bestämmelser som kan komma att utmynnas i EU-lagstiftning. Man skulle kunna använda ett dokument från kommissionen eller ett interinstitutionellt avtal.

Alternativ 3: Rekommendation till en gemensam europeisk köplag: En bestämmelse om en gemensam europeisk köplag skulle kunna bifogas till en rekommendation till medlemsstaterna där de uppmanas att på frivillig grund låta bestämmelserna ersätta inhemsk lagstiftning (alternativ 3a) eller införliva bestämmelserna med den egna lagstiftningen (alternativ 3b) när, hur och i vilken omfattning medlemsländerna själva önskar. Detta alternativ kan göra att medlemsstaterna ersätter sina nationella avtalsrättsliga bestämmelser eller frivilligt införlivar en gemensam europeisk köplag.

Alternativ 4: Förordning eller direktiv om inrättande av en gemensam europeisk köplag baserad på frivillighet: En frivillig gemensam europeisk köplag kan upprättas som ett alternativt system inom varje medlemsstats eget civilrättsliga system. Det skulle röra sig om en omfattande och självständig uppsättning avtalsrättsliga bestämmelser med gott konsumentskydd, som parterna i transaktionen kan välja som tillämplig lag på det gränsöverskridande avtalsförhållandet.

Alternativ 5a och 5b:

Direktiv om en tvingande gemensam europeisk köplag:

Ett direktiv skulle harmonisera den nationella avtalsrätten i de 27 medlemsstaterna. Det skulle komplettera konsumentregelverket och skulle ge ett gott konsumentskydd. Harmoniseringen skulle kunna vara fullständig (alternativ 5a) eller endast läggas på miniminivå (alternativ 5b).

Alternativ 6: Förordning om en tvingande gemensam europeisk köplag: Detta skulle skapa enhetliga avtalsrättsliga EU-bestämmelser i alla medlemsstater.

Alternativ 7: Förordning om en europeisk civilrättsakt: Detta skulle skapa enhetliga avtalsrättsliga europeiska civilrättsliga bestämmelser i alla medlemsstater.

Förkastade alternativ:

- Alternativ 3a: Rekommendation som uppmanar medlemsstaterna att anta nya nationella bestämmelser.
- Alternativ 7: Förordning om en europeisk civilrättsakt.

Dessa alternativ fick nästan inget stöd alls från intressenterna och går troligen längre än nödvändigt varför förslagen inte är proportionerliga. De ger också upphov till allvarliga problem med subsidiaritetsprincipen.

4.2. Alternativ för räckvidd och innehåll

En gemensam europeisk köplag skulle kunna vara tillämplig enbart på gränsöverskridande transaktioner eller både på inhemska och gränsöverskridande transaktioner. Räckvidden kan omfatta enbart detaljister eller även grossister. Ett begränsat antal sakfrågor i bestämmelsen kan avgränsas enbart till centrala områden av den allmänna avtalsrätten. En bredare räckvidd skulle kunna gå utöver detta genom att även omfatta särskilda avtalsrättsliga frågor såsom till exempel tjänsteavtal och andra rättsliga områden, till exempel utomobligatoriskt ansvar.

I konsekvensbedömningen analyseras en kombination av smal och bred räckvidd. Den omfattar de flesta vanliga praktiska problem som kan uppstå i en gränsöverskridande

transaktion. Analysen inriktas främst på hur de materiella bestämmelser påverkar konsumenter och företag.

5. KONSEKVENSBEDÖMNING

5.1. Konsekvenser av alternativ 1: Grundscenariot

Grundscenariot undanröjer varken de ytterligare transaktionskostnaderna eller det snåriga rättsläget för företag som vill bedriva handel över gränserna. Konkurrensen på den inre marknaden skulle fortfarande vara begränsad, och trots direktivet om konsumenträttigheter skulle skillnader i konsumentskyddet kvarstå i de olika medlemsstaterna.

5.2. Konsekvenser av alternativ 2:

5.2.1. 2a: Verktygslåda i form av ett dokument från kommissionen

Verktygslådan skulle användas för att ändra befintliga eller förbereda kommande sektorsbestämmelser. Jämfört med grundscenariot påverkar därför detta alternativ företagen och konsumenterna endast indirekt och i begränsad omfattning. Alla följder av alternativet skulle inte heller märkas omedelbart eftersom det skulle ta tid att förhandla om ny lagstiftning eller ändringar av gällande lagstiftning. Eftersom det inte går att veta i vilken utsträckning alternativet skulle användas eller ens godtas av rådet och parlamentet skulle effekterna av alternativet inte i praktiken skilja sig från grundscenariot.

5.2.2. 2b: Verktygslåda i form av ett interinstitutionellt avtal

Jämfört med alternativ 2a är den enda skillnaden att detta alternativ innebär att rådet och parlamentet skulle använda verktygslådan i förhandlingarna om ny lagstiftning eller ändringar av gällande lagstiftning om det inte fanns några sektorsspecifika skäl till att inte göra det. Men de kostnader som beror på skillnader i nationella avtalsrättsliga bestämmelser skulle till stor del kvarstå eftersom detta alternativ endast berör nationella avtalsrättsliga bestämmelser som ändras med anledning av uppdaterade eller nya EU-bestämmelser. Alternativet skulle dessutom i bästa fall få effekt på medellång sikt. Trots att de övergripande positiva effekterna av alternativet skulle vara större än i alternativ 2a, skulle de ändå vara ganska begränsade.

5.3. Konsekvenser av alternativ 3: Rekommendation till en gemensam europeisk köplag

Detta alternativ får verkan endast om den gemensamma europeiska köplagen helt och hållet antas i ett antal medlemsstater utan några ändringar i den version som åtföljer rekommendationen. Detta är dock mycket osannolikt. Detta alternativ skulle i viss mån hjälpa grossisterna (eftersom de skulle vara fria att själva välja vilken lag som ska vara tillämplig på avtalet). De skulle därför kunna minska sina transaktionskostnader genom att använda den gemensamma europeiska köplagen i det medlemsland som genomfört köplagen på bästa sätt. Men detsamma gäller inte detaljisterna som skulle bli tvungna att utreda hur och var medlemsländerna ändrat förslaget till gemensam europeisk köplag med hänsyn till tvingande konsumentskyddsbestämmelser. Därför skulle de inte kunna genomföra gränsöverskridande försäljning till konsumenter med hjälp av en enda lagstiftning, varför de skulle drabbas av samma transaktionskostnader som i grundscenariot. Detta alternativ undanröjer alltså endast i begränsad omfattning de hinder för den gränsöverskridande handeln som anges i problembeskrivningen.

5.4. Konsekvenser av alternativ 4: Förordning eller direktiv om inrättande av en frivillig gemensam europeisk köplag

Detta alternativ skulle minska transaktionskostnaderna avsevärt, eftersom företagen skulle kunna använda en enda uppsättning regler för gränsöverskridande handel, oberoende av hur många länder inom EU de handlar med. De minskade kostnaderna skulle ge incitament att öka handeln, vilket skulle öka konkurrensen på den inre marknaden och därmed ge konsumenterna större urval och lägre priser.

Genom att använda den gemensamma europeiska köplagen kan företagen sänka sina administrativa kostnader med 3 000 euro i detaljistledet och 1 500 euro i grossistledet (i snitt per företag). Om man antar att 25 % av de nuvarande exportörerna inledningsvis beslutar att använda den frivilliga gemensamma europeiska köplagen skulle engångskostnaderna för genomförandet uppgå till 1,89 miljarder euro. Dessa kostnader skulle dock klart uppvägas av de besparingar företagen kan göra på sina ytterligare transaktionskostnader i handeln med mer än en medlemsstat. Detta alternativ skulle sänka de nya exportörernas kostnader och erbjuda potentiella besparingar för redan verksamma exportörer som vill utvidga sin gränsöverskridande försäljning till nya länder. De årliga besparingarna för nya exportörer beräknas uppgå till mellan 150 och 400 miljoner euro och för redan verksamma exportörer till mellan 3,7 och 4,3 miljarder euro. Alternativet medför inga merkostnader för och påverkar inte inhemska företag eller företag som inte vill använda den frivilliga gemensamma europeiska köplagen.

Detta alternativ uppfyller de politiska målen eftersom det sänker företagets kostnader och förenklar rättsläget för dem som vill bedriva gränsöverskridande handel med mer än en medlemsstat. Samtidigt ger alternativet ett gott konsumentskydd.

5.5. Konsekvenser av alternativ 5 och 6

5.5.1. Alternativ 5a: Fullständig harmonisering genom ett direktiv om en tvingande gemensam europeisk köplag och alternativ 6: Förordning om en tvingande gemensam europeisk köplag:

Jämfört med grundscenariot medför bestämmelser enligt något av dessa alternativ väsentliga kostnader. Bestämmelserna skulle vara särskilt betungande för de små och medelstora företagen. Företag som endast bedriver handel på hemmamarknaden skulle ställas inför väsentliga kostnader för att använda de nya bestämmelserna utan att själva få ut något mervärde. Sådana företag (17 136 213 grossister och 4 420 563 detaljister) skulle tvingas lägga ut en engångskostnad för genomförandet på 208,8 miljarder euro på grund av den nya lagstiftningen.

Bestämmelserna skulle medföra ytterligare administrativa kostnader för 22 miljoner företag, dvs. även företag som bara bedriver handel på hemmamarknaden, i snitt skulle kostnaderna per företag uppgå till 2 500 euro i detaljistledet och till 1 500 euro i grossistledet. Företag som bara bedriver inhemsk handel skulle ställas inför dessa kostnader utan någon ekonomisk vinst i utbyte eftersom det bara är företag som bedriver gränsöverskridande handel som får ut några fördelar av bestämmelserna. Engångskostnaden för 22 miljoner företag (även sådana som bara bedriver inhemsk handel) i EU skulle uppgå till 217 miljarder euro.

Men bestämmelserna skulle också leda till kostnadssänkningar för nya exportörer och redan verksamma exportörer som utvidgar sin gränsöverskridande försäljning till nya länder. De årliga besparingarna för nya exportörer skulle uppgå till mellan 0,63 och 1,6 miljarder euro. På samma sätt som alternativ 4 skulle redan verksamma exportörer som vill utvidga verksamheten till andra länder göra potentiella besparingar på minst 3,7–4,3 miljarder euro.

Bestämmelserna skulle öka konkurrensen på den inre marknaden och tvinga ner priserna. Konsumenterna skulle få ett större utbud till lägre priser. Bestämmelserna skulle ge ett gott konsumentskydd men eftersom nationella bestämmelser ska ersättas kan vissa konsumentgrupper få ett sämre skydd i vissa situationer än enligt den befintliga nationella lagstiftningen.

Medlemsstaterna skulle sannolikt ha stora svårigheter att nå politisk enighet om alternativet och att genomföra det eftersom det går ut på att ersätta nationell lagstiftning och rättstraditioner. Bestämmelserna skulle harmonisera den befintliga avtalsrättsliga lagstiftningen och sänka transaktionskostnaderna men skulle samtidigt medföra väsentliga nackdelar som inte bara är av ekonomisk natur. Dessa nackdelar och de kostnader som är förknippade med alternativet är större än fördelarna med bestämmelserna.

5.5.2. Alternativ 5b: Minimikrav för harmonisering genom ett direktiv om en gemensam europeisk köplag

Medlemsstaterna skulle i genomförandet av direktivet ha möjlighet att utöka sitt konsumentskydd. Erfarenheterna av tidigare minimiharmoniseringsdirektiv visar att genomförandet ofta resulterar i att ett antal skillnader i nationell avtalsrätt kommer att kvarstå. Alternativet skulle i viss mån göra det möjligt att sänka transaktionskostnaderna och förbättra konsumentskyddet samt ge konsumenterna större förtroende för gränsöverskridande köp.

Men såsom beskrivits i alternativ 5a och 6 medför alternativet en väsentlig engångskostnad för inhemska och gränsöverskridande handlare som måste anpassa sina avtal till den nya lagstiftningen. Kostnaden påverkar alla näringsidkare som handlar med varor, oavsett om de bedriver gränsöverskridande handel eller ej. Det ligger dessutom i minimiharmoniseringens natur att vissa merkostnader kvarstår för detaljister eftersom de skulle tvingas utreda konsumentskyddsbestämmelserna i andra medlemsstater. Det är därför ett bra alternativ för grossistledets gränsöverskridande transaktioner, medan detaljisterna i gränsöverskridande transaktioner och företag som bara bedriver inhemsk handel skulle åsamkas mycket höga merkostnader utan att få något tydligt mervärde i utbyte.

6. JÄMFÖRELSE AV ALTERNATIVEN

En jämförelse visar att de politiska målen uppnås bäst med hjälp av alternativ 4 (en frivillig gemensam europeisk köplag), 5a (fullständig harmonisering genom ett direktiv om en tvingande gemensam europeisk köplag) eller alternativ 6 (förordning om en tvingande gemensam europeisk köplag). Men kostnaderna för alternativ 5a och 6 är betydande i jämförelse med de övriga alternativen, eftersom alla företag som bedriver handel med varor i EU skulle behöva anpassa sig till den nya rättsliga ramen. Alternativen skapar i synnerhet merkostnader som inte kompenseras av några fördelar för företag som endast bedriver handel på hemmamarknaden och för vilka gränsöverskridande transaktionskostnader inte utgör ett problem. Detta är därför inte några proportionerliga alternativ för att minska avtalsrättsliga hinder för gränsöverskridande handel. Alternativ 5a och 6 har också fått begränsat stöd från medlemsstaterna.

Det **bästa alternativet** är alternativ 4, som uppfyller de politiska målen eftersom det minskar den rättsliga komplexiteten och transaktionskostnaderna. Exportörer som vill använda den frivilliga gemensamma europeiska köplagen kommer i inledningsskedet att ställas inför vissa transaktionskostnader. Men alternativet skulle vara frivilligt för företagen. Företag som inleder gränsöverskridande handel eller som utvidgar denna verksamhet skulle göra betydande kostnadsbesparingar. Företag som enbart handlar på hemmamarknaden eller som inte vill använda den frivilliga gemensamma europeiska köplagen kommer inte att få några merkostnader eftersom de inte påverkas av alternativet.

Alternativet ger även ett gott konsumentskydd, vilket borde öka rättssäkerheten för konsumenterna och deras förtroende för möjligheten att hävda sin rätt i samband med gränsöverskridande köp. Alternativet skulle bidra till att öka den gränsöverskridande handeln och konkurrenskraften i EU:s ekonomi och skulle samtidigt gynna konsumenterna genom ett större urval till bättre priser. Eftersom alternativet är frivilligt för företagen innebär det inte någon ytterligare administrativ börda, utan enbart stora kostnadsbesparingar för företag som vill utvidga sin gränsöverskridande verksamhet.

7. ÖVERVAKNING OCH UTVÄRDERING

Kommissionen kommer att övervaka och utvärdera genomförandet för att bedöma hur effektivt den gemensamma europeiska köplagen når målen. En utvärdering ska göras fyra år efter det att rättsakten börjat tillämpas. Utvärderingen ska föregå en översyn och användas som underlag för denna, för att öka den gemensamma europeiska köplagens effektivitet.